

Измежду имъ тогава обади се другъ:
«Имамъ ази дружина отбрана,
Разправи само де го оставихте вий —
И ще бъде той тука зарана.»

Той повика юнаците свои завчасъ,
Мѣмци въ огънь и пламъкъ калени, —
Те се метнаха сръчно на бързи коне
И изчезнаха въ мрака зарени.

Презъ полето заглъхнало преко, безъ пътъ,
Мълкомъ те въ мрачината вървяха...
Презнощъ, пълния месецъ когато изгре,
Тамо долу Загора съзряха.

И неволно юнаците спряха се вмигъ,
Остро погледи впили смутени, —
Боже! туй ли е бащиний градъ, или въ мракъ
Нощни призраци тамъ сж сроени?

Тамъ, огрени отъ месеца, купъ съсипни
Съ свойто грозно величие бдяха,
Зидъ до зидъ, като сенки мъртвешки въ нощта
Съ силуети си тъмни стърчаха.

Ту отъ тукъ, ту отъ тамо избухне огънь
Ту загасва, ту пакъ се поддѣма;
Рухне зидъ — и отйекне се екъ надалекъ;
Димъ на гъсти вълни се въздѣма.

Въ задимения въздухъ на скапана лешъ
Навалява воня задушлива,
И зловещо баучаха татъкъ далечъ
Стрѣвни пѣсове грозно и диво.

Тежка скърбъ сви корави юнашки сърца,
Трѣпки трѣпна снага имъ побиха, —
Те чевръсто възвърнаха морни коне,
Низъ клисурата стрѣмна завиха.